

DAROVI U NAMA

priča o Spajalici

JEDNI SMO DRUGIMA
NAJVEĆI DAR

autor:

Suzana Paša

Udruga LJUBAV NA DJELU

u suradnji s INA SPAJALICOM I SPAJALIĆIMA:

Udruga CRVENI NOSOVI klaunovidoktori,

Udruga DODIR, Udruga DAR

Znaš li da je svatko od nas posebno biće koje posjeduje mnoštvo darova i talenata koje može podijeliti s drugima?

DAR predstavlja sve ono što nekome dajemo, ali isto tako i sve ono što je nama dano - talent koji posjedujemo, nadarenost ili naša sposobnost i strast za nešto.

Možemo imati dar za slušanje nekoga, dar da savjetujemo prijatelja, dar za pisanje, dar da možemo osjetiti što drugima treba i kako im pomoći ili pak dar za znanost, programiranje, slikanje, pjevanje, glumu ...

Koji je tvoj DAR? Razmisli, ako ga već nisi otkrio.

Svatko od nas za nešto je nadaren. Svatko od nas nekome je DAR i netko je DAR nama. Zapamti - uvijek možemo učiti jedni od drugih, bez obzira tko je u tom trenutku učitelj a tko učenik. I učitelj može učiti od učenika. Svatko je u nečemu dobar i poseban.

Ovo je priča o zajedništvu, o dijeljenju svega lijepog što nosimo u sebi i što možemo darovati drugima.

Ovo je priča i o dijeljenju onog što nas ponekad čini tužnima, preplašenima, neprihvaćenima, a što je isto tako vrijedno podijeliti s drugima kako bi se osjećali bolje i kako bi drugi mogli znati kako se mi osjećamo. Svojom pričom i iskustvom možeš pomoći nekome tko se osjeća isto kao i ti. Zajedno se možemo nadopunjavati i zajedno smo uvijek jači u savladavanju prepreka na putu.

Spajanjem različitih životnih sličica i priča, otvaranjem naših srca i želje da pomognemo jedni drugima, naše zajedništvo raste, a time i radost za sve što možemo darovati i zahvalnost za sve što možemo primiti od drugih.

Evo kako je počela ova naša priča o zajedništvu...

Andela je bila jedna posebna 16. godišnjakinja, puna razumijevanja za druge. Često je razmišljala kako bi mogla učiniti svijet boljim i ljepšim mjestom a najviše je željela pomoći djeci jer bi je dječje suze najviše rastužile. Od malena je maštala kako će sa svojom raketom obići svijet i spasiti svakoga kome je potrebna pomoć.

Andjela je imala poseban DAR . Mogla je vidjeti i čuti druge svojim otvorenim srcem. Andjela je srcem mogla vidjeti i čuti sve što je iskreno dolazilo iz tuđih srdaca.

Osjećala je prisutnost radosnih dječjih srdašca, ali i tužnih srca koja su tražila pomoć. Kada bi začula dječji vapaj, Andelino srce bi se ispunilo najčišćom i najiskrenijom ljubavi. Takva Ljubav svima daje nadnaravnu snagu.

Veliko i toplo srce , Andeli je davalo posebnu moć da može ostvariti sve što je u tom trenutku zamislila. Tako je mogla zamisliti i brzu letjelicu koja bi je u trenu transportirala do dječice kojoj je bila potrebna pomoć.

Jedne večeri, Andelu je probudio vapaj djevojčice koja se žalila svojoj majci na bolove: " Boli me, boli me, mama! Jako me sve boli, nemogu se više pomaknuti iz kreveta. Danima ne mogu učiti niti se družiti s prijateljima."

Bila je to 13 godišnja djevojčica Sara.

Roditelji su odveli Saru u bolnicu zbog nepodnošljive boli te je morala ostati u bolnici na liječenju. Sari je dijagnosticirana teška, dugotrajna i neizvjesna bolest - zločudni tumor- neki ju još zovu i "rak".

U jednom trenutku, Sara se počela bojati svega - bolnice, boli za koju je mislila da neće nikad prestati, pikanja i vađenja krvi, infuzije, velikih količina lijekova koje je morala progutati i ostajanja u bolnici bez roditelja. Ležeći u svom bolničkom krevetu, voljela je odlutati u svoje snove. Obećala je samoj sebi: " Kada ozdravim, pomoći ću drugoj djeci da brže ozdrave". Bila je svjesna da prvo mora ozdraviti kako bi mogla pomoći i drugoj djeci. Jedina želja bila joj je da pobijedi opaku bolest kako bi mogla pomoći drugoj djeci da brže ozdrave.

To je bila Sarina najiskrenija želja, ali i veliki DAR - KADA JOJ JE BILO NAJTEŽE, RAZMIŠLJALA JE KAKO POMOĆI DRUGIMA.

Želim što prije ozdraviti....
Toliko je bolene dječice
kojima želim pomoći...
Kada ozdravim, moći ću s njima podijeliti
kako sam se ja borila sa bolesti i
kako sam ju uspjela pobijediti...

Sarina iskrena želja odmah je doprla do Anđelinog srca koja se začas stvorila kraj njenog bolničkog kreveta.

Anđela joj se odmah obratila: "HEEEEEEJ, moje ime je Anđela, ne boj se. Znam sve tvoje želje, strahove, tvoje snove.

Poslušaj me iz dubine svoga srca i sve ćeš razumjeti.

Prepoznala sam u tebi čisto srce s iskrenom i čistom namjerom.

Tvoj veliki dar je suosjećanje za druge. Tvoja iskrena želja da pomogneš drugoj bolesnoj dječici da ozdrave, tvome srcu dati će nadnaravnu snagu da pobijedite ovu tešku bolest.

Odat ću ti jednu tajnu. Tamo gdje se useli čista ljubav, nijedno zlo ne može pobijediti.

Pomoći ću ti da što brže ozdraviš, a onda ću te povesti sa sobom u ČAROBNU KUĆU punu darova i darovitih, kuću u kojoj su se spojila dobra srca ovoga Grada – Spajalići.

Zato je kuća dobila ime SPAJALICA.

U SPAJALICI, Spajalići pomažu drugima da se osjećaju bolje i imaju rješenje za svaki dječji problem. Naša misija je da okupimo što više iskrenih i čistih srdača, da pomažemo zajedno jedni drugima i svakome kome je potrebna naša pomoć."

"Kuc, kuc, kuc", odjednom je netko počeo kucati na vrata bolničke sobe.

"Slobodno uđite", odgovori Sara.

Kroz vrata su ušla 2 vesela klauna u šarenim odijelima s crvenim nosovima.

Draga Sara, ja sam doktorica Tzu Tzu, a ovo je doktor Žbunj - reče klaundoktorica.

Doktorica Tzu Tzu i doktor Žbunj bili su odjeveni u bijele kute sa šarenim detaljima, a kod sebe imali su rekvizite koji pozivaju na smijeh. Na nosu su imali crvene loptice zbog kojih se i zovu CRVENI NOSOVI klaunovidoktori.

Kako su ulazili kroz vrata, doktor Žbunj zapleo se o svoje noge i potepao, a iz torbe su mu na pod ispale loptice, tanjuri za žongliranje i šarene marame.

"Ups, malo sam se zbulio, od malena sam nespretan, kažu mi da imam dvije lijeve noge hihihih", kroz smijeh se obrati klaundoktor Žbunj, dok je doktorica Tzu Tzu sakupila loptice i počela s njima žonglirati. Na Sarinom licu pojавio se prvi osmijeh koji se zatim pretvorio u bujicu smijeha.

"Želimo da što prije ozdraviš i da bolnicu upamtiš po smijehu i veselju te ti ostavljamo crveni spužvasti nos", reče doktor Žbunj.

Sara je odmah stavila na lice crveni nos smijući se svom odrazu u ogledalu te se nastavila zabavljati s klaunovimadoktorima i smijati njihovim trikovima i šalama.

Klaunovidoktori imaju poseban DAR da zabavljaju ljudе. Njihove šale vole baš svi, a naročito dječaci. Kroz smijeh i zabavu dječica zaborave na sve strahove od bolnice, igala i ružnih noći.

Sara je morala ostati još par mjeseci u bolnici na liječenju. Živjela je za dan kada će se njeni snovi napokon ispuniti.

Nakon završenih kemo terapija, Sara je bilo puno bolje te je napokon bila spremna s Anđelom krenuti u pustolovinu života.

"Sara, krećemo odmah. Čujem da nas tužno srce jednog dječaka zove u pomoć. Idemo s mojom antigravitacijskom letjelicom da stignemo čim prije", uzbudeno je viknula Anđela i zadala koordinate za slijetanje.

U parku kraj škole, iza najdebljeg drveta, spustile su letjelicu da je nitko ne primijeti.

"Sara, dječe srce koje nas treba se nalazi na ovom dječjem igralištu", uputi je Anđela.

Sara je bila puna pitanja: "Ali kako ćemo znati koje nas dječe srce zove, pa tu se nalazi gomila djece? Sve odzvanja od galame, smijeha, udaraca lopte, škripanja ljljački."

"Dobro pogledaj svu tu dječicu. Probaj sada zažmiriti i srcem uspjeti vidjeti i pronaći koje dječe srdašće treba našu podršku", savjetovala ju je Anđela.

Nakon Anđelinih uputa, Tonka je ugledala dječaka koji je zaista izgledao kao da mu treba pomoć: "Aaaaaa, evo, vidim jednog jako tužnog dječaka koji sjedi na toboganu, druga djeca viču na njega: "Skloni se, čuješ li?!! Spusti se već jednom, što čekaš?", ali zašto im dječak ne odgovara, zašto i dalje samo nepomično sjedi sklopljenih očiju??? Izgleda tako nesretno", začuđeno se pitala Sara. "Bravo! Uspjela si prepoznati dječaka kojem je potrebna naša pomoć", odgovori Anđela i krene prema dječaku na toboganu.

Kada su se predstavile, dječak je i dalje nepomično sjedio šuteći. Anđela je zaključila da je najbolje da mu pomognu da se spusti niz tobogan pridržavajući ga za ruke i noge. Dječaka su odvele i posjele u letjelicu kako bi ga čim prije sklonile od neugodnosti koje su vrebale na igralištu.

“ Još malo i naš brod je krcat, putem moramo pokupiti još jednog dječaka kojem smo potrebne. Tu je blizu”, žurno je upozorila Andjela.

Nedaleko igrališta nalazila se poprilično stara osmogodišnja škola, možda i najstarija u tom dijelu grada, već dosta oronula, tako da je odavala zastrašujući dojam neke ruševne utvrde u kojoj bo-rave stare, ružne vještice i zmajevi.

Andjela i Sara odmah su prepoznale dječaka kojem su trebale pomoći, ali su ga prvo samo promatrале iz prikrjaka smišljajući način kako da mu se obrate i svrate pažnju na sebe. Bio je to baš neobičan dječak.

Nakon kraćeg promatranja dječakova ponašanja, Sara zaključi: “ Ovaj dječak kao da nas nije u stanju primijetiti, stalno je u pokretu poput nekog zvrka i priča sam sa sobom, kao da nema s kime.”

Bio je to mali plavokosi dječak, kojih 8 do 9 godina, 3 razred. Školsko zvono već je odavno zazvonilo, ali njemu kao da se nije išlo u razred.

Zagrizao bi malo sendviča, pa bi sjeo na ogradu na vrhu stepenica kojim bi se vrtoglavo jureći spustio niz strmo stepenište, pa bi se opet brzinom munje popeo po stepenicama, pa spustio i tako u krug, a uz sve je to i pričao sam sa sobom. Izgovarao bi neke čudne formule i sam sebi postavljao pitanja na koje bi tražio odgovore. Brzo mu je sve postajalo dosadno i uvijek je sa sobom u školu nosio svoj skejt pa bi za vrijeme školskog odmora ili kad bi ga učitelj izbacio iz razreda, jer nije mogao mirno sjediti na mjestu, uživao u spuštanju strkim školskim dvorištem.

" Koliko moram biti brz da bi postigao brzinu svjetlosti? Ako sada počnem glasno vikati koliko će se brzo širiti valovi zvuka i do kuda će me se čuti? Hoće li me mama čuti kod kuće i doći po mene da me izbavi iz ove dosadne škole? Idem probati, ionako bi radije bio doma i čitao Biografiju o Albertu Einsteinu ili Nikoli Tesli. .MAMAAAAAAAAMAAAAA!", zaurla dječak po imenu Darić.

Čuvši Darićev vrisak, dežurni učitelj je istrčao pred školu da vidi što se to događa. Kada je ugledao Darića samo je ljutito rekao: " Opet ti sa svojim budalaštinama, sada ćeš dobiti ukor i reci mami da dođe na razgovoru školu".

Darić je pokušao objasniti da se radi o eksperimentu i pokušao je dobiti odgovore na sva pitanja koja ga već dulje vrijeme muče, ali niti ovaj put nitko ga nije saslušao, a umjesto odgovora dobio je i ovaj put kaznu.

Anđela je predložila utučenom Dariću, da krene s njima do skrivene letjelice koja će ih odvesti na mjesto na kojem će Darić napokon dobiti odgovore na sva pitanja. Raspoloženje mu se odmah popravilo: " Waaaau!!! Napokon nešto interesantno, odmah me ukrcajte i polijećemo", komentirao je Darić i počeo postavljati pitanje za pitanjem. Naravno, zanimalo ga je kojom brzinom leti letjelica i hoće li postići brzinu svjetla.

Anđela mu odgovori: " Dariću, još malo i doznat ćeš odgovore na sva pitanja koja su te oduvijek zanimala, uskoro stižemo u čarobnu kuću - imenom - SPAJALICU".

Letjelicu su parkirali iza velikog kontejnera u ulici kako je nitko ne bi primijetio.

Darić je bio prvi na izlaznim vratima i s nestrpljenjem čekao da se vrata letjelice otvore, a samozatajni dječak je i dalje šutio i nepomično sjedio sve dok ga Tonkica nije primila ispod ruke i pomogla mu da izađe nesigurno iz letjelice.

Svi zajedno krenuli su prema SPAJALICI koja se nalazila svega 10 metara dalje.Bila je to kuća od 3 kata u samom centru grada. Kuća je u vlasništvu velike tvrtke INA d.d., koja je okupila sve Spajaliće da u njoj pomažu drugima kojima je pomoć potrebna i da svi zajedno dijelimo svoje darove, znanja i iskustva. Zato je kuća dobila ime Spajalica.

U kuću su ušli kroz velika drvena vrata, a kada su stigli do glavnog hodnika prvo su ugledali predivne šarene crteže po zidovima koji su krasili čitavu unutrašnjost kuće, a potom su ugledali vesela, nasmiješena lica domaćina Spajalića.

Dječici je sada već bilo jasnije da to nikako nije neka obična kuća.

“ Draga moji suputnici, ovo su Spajalići. Oni će svakome od Vas pomoći da riješite sve što Vas muči”, objasni Andjela.

Sari je u zagrljaj odmah dotrčala djevojčica Tonkica. Nakon dugog i toplog zagrljaja Tonkica je jedva dočekala upoznati ostalu dječicu. Sve ih je redom pozdravila srdačnim zagrljajem te im je odmah poručila na svoj simpatičan način: “Don’t worry be happy!” i “Never give up!”.

Andjela je odvela Tonkicu i Saru u prostor u prizemlju zgrade koji je prepunu dječjih igračaka, crteža i srcima oslikanih zidova. Andjela je znala da njih dvije imaju puno toga zajedničkog za podijeliti.

“ Draga Sara, želja mi je bila da te upoznam s Tonkicom, jer je i ona jednom davno baš kao i ti bolovala od teške i opasne bolesti. I ona je imala iskrenu želju i veliku vjeru da će ozdraviti i da će jednom pomagati dječici da brže ozdrave i da im učini duge dane provedene u bolnici što lakšima. Tonkica već godinama pomaže teško oboljeloj dječici da se osjećaju bolje.

Nakon dugog i zanimljivog razgovora, Sara i Tonka otkrile su da ih spaja i velika ljubav prema pisanju. To je njihov DAR i odlučile su taj dar podijeliti s dječicom i olakšati im tmurne dane provedene u bolnici.

Tonkica je odlučila bolesnoj dječici dati podršku kroz svoj dar pisanja i ilustriranja slikovnica koje će darovati djeci na bolničkom odjelu te će s njima podijeliti i svoju osobnu priču o tome kako je uspjela pobijediti bolest. A Sara se ohrabrla kroz Tonkinu priču i odlučila da će i ona napisati svoju prvu priču i zbirku pjesama koju će s veseljem čitati dječici na odjelu onkologije.

Anđela je bila jako ponosna na Tonkicu i Saru, te je jedva čekala da Sari saopći lijepu vijest: "Nalazimo se u prostor Udruge LJUBAV NA DJELU. Udruga pruža psihosocijalnu podršku i pomaže maligno i kronično oboljeloj dječici i obiteljima da lakše prođu kroz dugo i teško liječenje. S obzirom na to da si i ti poput Tonkice pokazala bezuvjetnu ljubav na djelu, i više od svega si poželjela da pomažeš drugima, biti ćeš naš počasni član."

Sara je bila oduševljena što je u Tonkici pronašla prijateljicu koja je razumije i s kojom može pričati o svemu što je prošla, i jedva čeka da krenu pomagati drugoj dječici.

Nakon upoznavanja sa Udrugom Ljubav na djelu, Anđela se s djecom uputila u daljnje razgledavanje čudesne kuće Spajalice.

Jedni od Spajalića, doktorica Tzu Tzu i doktor Žbunj dva su klauna koji su se Sari odmah učinili poznatima.

Sara je s oduševljenjem povikala: "Anđela, pa ja sam već prije vidjela doktoricu Tzu Tzu i doktora Žbunja, znači i oni žive ovdje - u SPAJALICI!".

"Da Sara, i CRVENI NOSOVI klaunovidoktori žive ovdje, na drugom katu."

Sara je objasnila drugoj dječici otkuda poznaje klaunovedoktore: "Klaunove sam upoznala dok sam ležala na odjelu u bolnici. Tamo bi meni i drugoj djeci u posjetu dolazili klaunovidoktori. Izvodili bi najsmješnije i najzabavnije klaunovske trikove i šale, cijeli odjel je prštao od zaraznog smijeha i svi moji strahovi od bolnice, doktora, igala i ružnih noći bi nestali."

Dječici su za dobrodošlicu izveli točku sa šarenim lopticama i tanjurom kojeg su vješto okretali na tankome štapu kako bi se svi zajedno nasmijali i opustili. Kasnije su podučili dječicu i nekim trikovima kako bi mogla razveseliti i svoje prijatelje te tako i njima odagnati sve strahove i pokloniti osmijeh na licu onda kada im je najpotrebniji.

Dariću su klaunovi bili jako zabavni i vrlo brzo je usvojio trikove, ali mu je pažnju odvukao jedan posve neobičan Spajalić.

Neobičan Spajalić bio je jako visok, skoro mu je ogromna glava dosezala do stropa. Glava mu je bila puno veće od tijela, lice su mu krasile zelene naočale i zarazan široki osmijeh. Sa sobom je nosio neke knjige, a najveću od njih, zlatnu knjigu čije stranice su se same okretale, stavio je baš pred Darića.

Darić ga je odmah izrešetao s bujicom pitanja: A tko si ti? I zašto imaš tako veliko glavu? Zašto si tako velik i kakva je to knjiga, nikad nisam vidio takvu knjigu?”, začuđen je bio Darić.

“ Ja sam gospodin Dar”, odgovori pomoćnik.

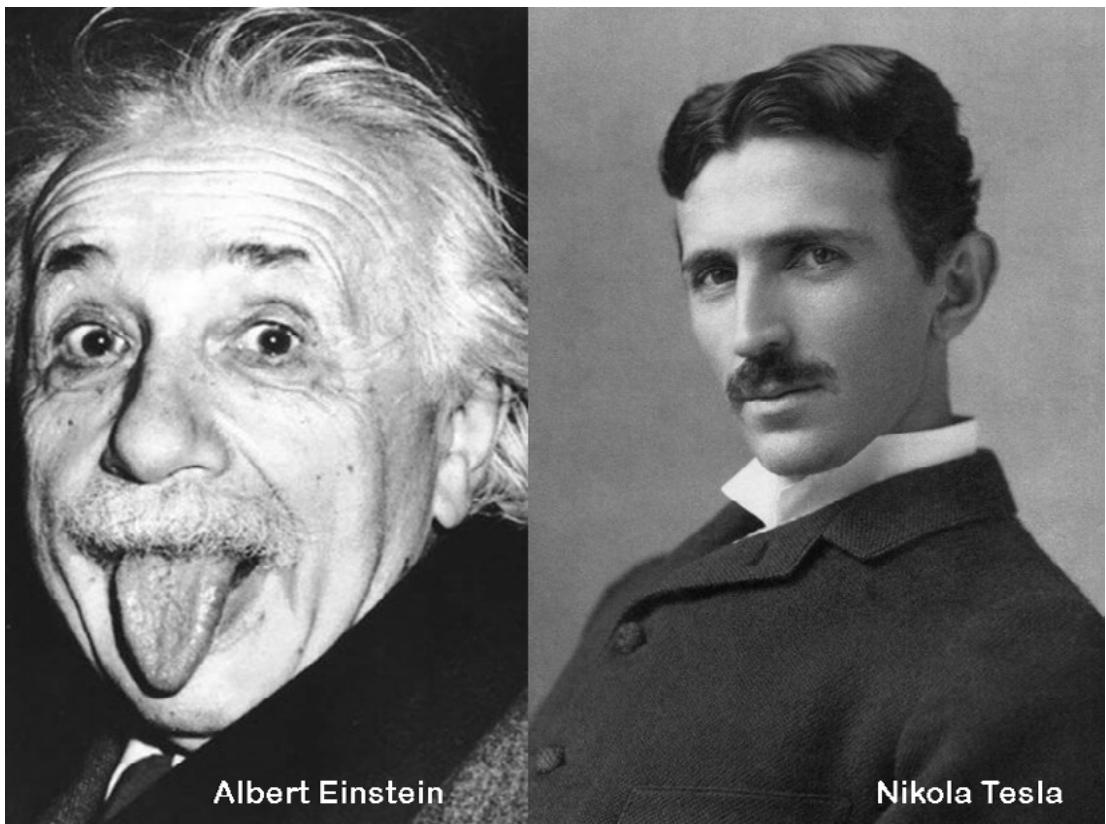
“ Glava mi je velika jer je u njoj puno znanja, a kako mi više znanje nije stalo u glavu, rasporedilo se i po drugim dijelovima tijela pa sam narastao tako velik i snažan, hahahahaha”, kroz smijeh mu odgovori gospodin DAR.

“ Vidim da si ti jedan posve neobičan dječak Dariću moj, željan novih znanja i pun pitanja, a to je veliki dar koji posjeduješ i možda toga još nisi svjestan. Veliki je dar imati strast i želju za određenim stvarima koje te zanimaju u životu, a još je veći dar kada to što ćeš naučiti možeš podijeliti s ostatkom svijeta.”

“ Misliš kao Albert Einstein ili Nikola Tesla?”, upita Darić.

“ Da, baš tako, dobro si me razumio, kao Albert Einstein ili Nikola Tesla.”

Albert Einstein

Nikola Tesla

Znaš li da je i Albert Einstein kao mali isto imao golemu glavu poput mene, puno veću od tijela, a i progovorio je puno kasnije od ostale djece. U školi je izbjegavao svaku temu koja mu je dosadna, a mogao se koncentrirati samo na ono što ga interesira. Neki stručnjaci iz tog vremena čak su smatrali da je Albert bio dijete s posebnim potrebama. Albert nije bio dobar u svim predmetima u školi i nije mu sve išlo od ruke, ali sve to Alberta nije obeshrabrilo da ustraje u onome za što je imao dar, interes i veliku strast. Albert je volio čitati knjige o znanosti, matematici i filozofiji, a sva ta znanja i istraživački duh pretvorila su ga u velikog fizičara kojem je dodijeljena i Nobelova nagrada. Dariću, puno poznatih i slavnih ljudi koji su postigli velika postignuća za ovaj svijet i društvo imali su problema u školi. Nisu mogli pratiti nastavu, bilo im je dosadno, nisu se mogli koncentrirati. Bili su često radi toga kažnjavani, ismijavani, osjećali se osamljeno, neprihvaćeno, ali osjećali su da imaju posebne darove, posebne talente od kojih nisu odustajali. Osjećali su da svu svoju energiju moraju uložiti samo u ono što vole i što ih interesira. Pratili su svoje srce i život ih je nagradio kao i sve nas s kojima su podijelili svoja znanja i darove. Zato, Dariću, nikad nemoj odustati od svojih snova. Ovdje si da ih živiš i da ih dijeliš s drugima. Pitao si me za ovu veliku knjigu koju sam stavio pred tebe. Vidiš, to je čarobna knjiga u kojoj se nalazi znanje cijelog svijeta. U toj knjizi zajedno ćemo pronaći baš sve odgovore na tvoja pitanja. Molim te, priđi bliže i zamisli pitanje. Dodirni knjigu i knjiga će se sama zaustaviti na kojoj leži odgovor na tvoje pitanje."

I stvarno, Darić je postavio pitanje: "Želim znati kolika je brzina svjetlosti, za početak ? "

Stranice u knjizi su se počele same prelistavati i već nakon par sekundi zaustavile su se na sredini knjige.

" Evo Dariću moj, pročitaj nam svima odgovor i podijeli i s drugima znanje iz ove čarobne knjige."

Darić je krenuo čitati: " Brzina svjetlosti u vakuumu je 186 282 milje u sekundi (299 792 metara po sekundi), a u teoriji ništa ne može putovati brže od svjetlosti. U miljama na sat, brzina svjetlosti je oko 670 616 629 mph. Ako biste mogli putovati brzinom svjetlosti, mogli biste oko Zemlje obići 7,5 puta u jednoj sekundi. Rani znanstvenici, nesposobni percipirati svjetlosno gibanje, smatrali su da ono mora putovati trenutno. Vremenom su, međutim, mjerena gibanja ovih čestica poput valova postajala sve preciznija. Zahvaljujući radu Alberta Einsteina i drugih, sada razumijevamo brzinu svjetlosti kao teoretsku granicu. Smatra se da brzina svjetlosti, konstanta zvana "c", nije postignuta ničim s masom, iz dolje objašnjениh razloga. To ne sprječava znanstveno-fantastične pisce, pa čak i neke vrlo ozbiljne znanstvenike, da zamišljaju alternativne teorije koje bi omogućile užasno brza putovanja oko svemira."

" Jesi li zadovoljan s odgovorom, Dariću moj ", upita gospodin Dar.

" Waaauuuu, ovo je superističnooo, čarobastičnooo. Imam još puno, puno pitanjaaaa i toliko toga me zanima, a nikad nisam imao s kime o tome pričati kao da me nitko nije čuo niti me želio razumjeti. Hoću li dobiti odgovore baš na sve što me zanima gospodine DAR?", upita znatiželjno Darić.

" Dragi moj Dariću, ja dolazim iz Udruge DAR u kojoj ne samo da ćeš dobiti sve odgovore, nego ćeš upoznati i drugu djecu koja su isto tako željna znanja kao i ti. S njima ćeš moći razgovarati o svim temama koje te zanimaju, raditi eksperimente, istraživati, razmjenjivati znanja ", odgovori gospodin DAR, ponosan i radostan što je uspio zadovoljiti Darićevu znatiželju i veliku želju za znanjem.

Dok je Darić nastavio voditi duboke razgovore s gospodinom Darom, Tonkica je bila zabrinuta za samozatajnog dječaka koji je i dalje bio jako utučen i tužan. Kao da ga niti razigrani, veseli klaunovi niti čarobna knjiga gospodina Dara nisu uspjeli fascinirati.

S prvog kata, stepenicama se spuštao još jedan Spajalić. Bila je to gospođa „prevoditeljica“ koja se uputila prema samozatajnog dječaku. Bila je obučena u crnu majicu na kojoj je imala crveno - bijelu iskaznicu s natpisom: " prevoditeljica ", a u rukama je nosila crveno - bijeli štap.

Sara je prvi put vidjela takav štap te je upitala gospođu u crnom: " Molim Vas, kakav to štap nosite, čemu služi? Je li čaroban? "

" Da, možemo reći da je štap čaroban jer dječici i osobama koja ne vide i ne čuju omogućava da se samostalno kreću. Bijeli štap pomaže slijepim osobama u kretanju, a crveno-bijeli štap simbol je osoba koje ne vide i ne čuju, zovemo ih gluhoslijepi osobe. Osobe koje ne čuju moraju naučiti poseban jezik – znakovni jezik, a dječica i osobe koje uz to i ne vide komuniciraju putem taktilnog znakovnog jezika tako da svoje ruke stave na ruke prevoditelja i tako dodirom osjećaju i prepoznaju znakove. Tvoj prijatelj je dječak koji ne vidi i ne čuje, odnosno gluhoslijepi dječak. Da bi s njim mogla komunicirati moraš i ti znati taktilni znakovni jezik ili vam je potreban prevoditelj, odnosno ja. Dakle, ja sam prevoditeljica, pomažem u Savezu udrug DODIR koja okuplja i pomaže gluhoslijepim osobama u sklopu ove naše čarobne kuće SPAJALICE."

Prevoditeljica je dječaku dala štap u ruke te je započela komunicirati s dječakom na taktilnom znakovnom jeziku i dječak je odmah razvukao široki osmijeh na lice. Prevoditeljica mu je objasnila kako nema razloga za strah jer je došao na mjesto na kojem će se osjećati sigurno i na kojem će ga svi moći razumjeti kao i on njih, a s njime su i njegovi prijatelji Sara, Tonkica, Darić i još puno druge dječice koje će upoznati u Spajalici.

Dječak se počeo osjećati ugodno i sigurno te se predstavio svojim novim prijateljima.

Prevoditeljica je prevodila dok je dječak veselo pokazivao znakove ručicama: " Zovem se Dodir, imam 10 godina, rodio sam se gluhoslijep, ali sam zato naučio da srcem mogu osjetiti, vidjeti i čuti puno više od drugih. Osjećam sve ono što je uhu i oku nevidljivo.

Jako sam sretan što sam došao u Spajalicu s mojim novim prijateljima.

Tonkica, Darić i Sara su bili toliko oduševljeni s novim prijateljem Dodicom da su i oni odlučili naučiti znakovni jezik.

Osobe koje ne čuju moraju naučiti poseban jezik znakova – znakovni jezik, a dječica i osobe koje uz to i ne vide komuniciraju putem taktilnog znakovnog jezika na način da svoje ruke stave na ruke prevoditelja i tako dodicom osjećaju i prepoznaju znakove.

TAKTILNI ZNAKOVNI JEZIK

Bijeli štap pomaže slijepim osobama u kretanju, a crveno-bijeli štap simbol je osoba koje ne vide i ne čuju, zovemo ih gluho slijepе osobe...

**Slabovidne i slijepe osobe čitaju i pišu uz pomoć Brailleovog pisma.
Brailleovo pismo čita se prelaskom prstiju preko reljefnih točkica s lijeva na desno.**

Anđela je ponosno blistala i s radošću promatrala druženje Spajalića i dječice.

Inina kuća Udruga - SPAJALICA, i njezini domaćini Spajalići, zajedno su pronašli rješenje za sve probleme, a dječja srdašca ponovno su zadovljno isijavala ljubav koja se i sada širi iz Spajalice i možda je krenula baš prema tebi koji ovo čitaš.

spajalica

I tako je SPAJALICA postala mjesto na kojem dijelimo sve lijepo što nosimo u sebi i što možemo darovati drugome.

Spajanjem različitih životnih sličica i priča, otvaranjem naših srca i želje da pomognemo jedni drugima, naše zajedništvo raste, a time i radost darivanja te zahvalnost za sve što možemo primiti od drugih.

ITU NAŠA PRIČA NE ZAVRŠAVA, NEGO TEK POČINJE...